

Formålene i The Theosophical Society

af Bertram Keightley

[En tale i T.S. i New York, af Bertram Keightley; fra The Theosophist, September 1890]

Nøgleordet for ethvert sandt og oprigtigt medlem i Theosophical Society burde være *Broderskab*. Dette er den sande mening med vores motto: "Der er ingen Religion Højere end Sandheden"; for denne Sandhed er Èt, og at begribe Sandhed er at få fat på den essentielle enhed i Liv og Væren, med andre ord, at bevidst realisere denne enhed, dette universelle, alt-gennemtrængende princip for Broderskab.

At noget sådant findes, sandelig, det sande ideal og formål med T.S., vises ved den sandhed at Universelt Broderskab ikke kun står som det første og vigtigste blandt dets tre formål, men at det også er det eneste hvis godtagelse er obligatorisk for alle som bliver medlem af Society's rækker.

På trods af gentagne erklæringer om det, så anser mange folk, endda indeni Society, imidlertid stadigvæk dette Første Formål for et tomt navn, kun et slagord indført for at bearbejde emotionelle folks sentimentalitet, og lagt vægt på for at give en farve af universalitet og ikke-sekterisme overfor det som mange kan opfatte som et forsøg på at grundlægge en ny religion, eller som minimum at prædike en ny filosofi. Denne grundlæggende misforståelse af formålet og hensigten med Theosophical Society er blevet meget udbredt og forøget på grund af det forhold at offentlighedens opmærksomhed hovedsagelig er blevet henledt på og koncentreret om dets Andet og Tredje Formål.

Læresætningerne og doktrinerne for *Teosofi*, selv om de på ingen måde er det for *Society*, har alligevel haft en så fremtræden placering i dens historie og absorberet så meget af dens medlemmers aktiviteter, at de i stor udstrækning modvirkede dets første og primære formål. Disse doktriner, var yderligere så nye og mærkelige for Vesten, at de åbnede op for så ubegrænsede områder af tænkning, at de syntes at være så gloværdige løfter for den fremtidige vækst og resultatet for menneskeheden, at de meget naturligt kom til at okkupere næsten hele fokus-området. Til dette blev tilføjet den iboende tendens i mange menneskelige hjerter som forlanger hvilen og tilfredsstillelsen ved en formuleret trosopfattelse, en ortodoksi. Få er de som er stærke nok til at leve i en tilstand af kontinuert vækst, med uophørlig mental udvidelse og forandring. For majoriteten må, et Society som okkuperer sig selv med Religion, som T.S. gør, *nødvendigvis* have et eller andet dogme, hemmeligt eller officielt, en eller anden tro, en eller anden endegyldig, alt-omfattende doktrin. Da de ikke kunne finde denne i det enkle, noble ideal for menneskeligt Broderskab, så søgte de efter den i Teosofiens læresætninger: og da de blev fortalt at Teosofi *ikke er* en *trosopfattelse* i Theosophical Society, så råbte de voldsomt op imod en forening som for dem derfor syntes at være uden rygrad, så slasket og uden indhold. De opfattede ikke at den ene Universelle Religion er Universel Broderskab, og at dette ideal, på grund af selve dets natur, udelukker enhver slags dogme eller ortodoksi fra hjerterne hos de som i sandhed følger dets noble lære.

Den anden årsag, som i stort omfang har bidraget til at distrahere opmærksomhed væk fra idealet for Broderskab og at modvirke Society's sande natur i det offentlige sind, kan findes i de okkulte eller psykiske fænomener som er fremkommet i forbindelse med vores arbejde. At diskutere disse i detaljerne vil være udenfor omfanget af dette foredrag: men nogle få ord om deres relation med Society og dets arbejde, selv om det naturligvis er et sidespring, vil måske ikke være malplaceret i denne forbindelse.

Efter nogles opfattelse, så har fremkomsten af sådanne fænomener, og især den publicity som er blevet givet dem, været en beklagelig fejltagelse. Men, jeg er tilbøjelig til at mene anderledes. Disse fænomener har for det første eksperimentelt bevist eksistensen af en verden af kræfter i Naturen og i

mennesket, som ligger udenfor vores fysiske sansers opfattelsesevne, og lagde således grundlaget med henblik på at lære om de Østlige læresætninger med hensyn til Naturen og mennesket; og for det andet, så viste de at personen som var engageret i at fremlægge disse doktriner for verden var i besiddelse af en viden og evner ikke drømt om af vores moderne videnskabsfolk. Nu er det sådan, før vi hengiver tid og energi som nødvendiggør flere år med hårdt og vedholdende arbejde, at ethvert menneske naturligt spørger sig selv om hvorvidt læreren, hvis skrifter han er i færd med at studere, er en kompetent instruktør i sådanne sager.

Og bortset fra fænomenerne, så fejler jeg i at se hvilket andet direkte bevis *forud* for reelt studie af emnet som kunne være blevet givet på dette punkt. Sandt er det, at fænomenerne i sig selv ikke beviser noget med hensyn til den Teosofiske lære: der er i sandhed ikke nogen logisk forbindelse mellem dem og sådanne ideer som Karma, Reinkarnation, loven for Cyklusser, osv. Men fænomenerne beviser virkelig at personen som frembragte dem *har* et dybere bekendtskab med Naturen og mennesket end vores nuværende videnskabelige lærere er i besiddelse af. Derfor er ethvert eftertænksomt menneske fuldt berettiget til at hengive meget tid og studie til hendes synspunkter, med den overbevisning at hans udforskninger guides af en kompetent instruktør.

På den anden side, er der ingen tvivl om at den *unødvendige* fremtrædende rolle givet til disse fænomener i nogle henseender har været ufordelagtig for væksten i T.S. De har fasttømret den offentlige opmærksomhed til forhold af sekundær vigtighed, og kastet de mere vigtige Teosofiske læresætninger, om etik og åndelighed, ind i mørket, og har ligeså til tider skjult vores eneste store mål – Menneskets Broderskab – fra synsfeltet.

Disse fænomener vedrører selvfølgelig korrekt, det Tredje Formål i Society, og den *unødvendige* rolle givet dem af nogle personer har skabt en ide som har båret frugt i uheldige konsekvenser: Jeg mener opfattelsen af at T.S. er en skole for magi, en læresal for okkultisme, et Society hvor i mennesker kan opnå magt og Viden med henblik på gratificeringen af deres ambitioner, deres tåbelighed eller deres nysgerrighed. Jeg foreslår, derfor, på de følgende sider at bestræbe mig på at vise relationerne for det Andet og Tredje Formål i forhold til det Første, og bevise, at i stedet for vores tre Formål, som det ofte fejlagtigt formodes, er adskilte, særskilte, uden forbindelse, så er de i sandhed nært og vitalt forbundet til hinanden: det Andet og Tredje Formål i Society indikerer de eneste linjer hvor med vi med sund fornuft kan håbe på at opnå den ultimative realisering af vores storslåede ideal, det Universelle Broderskab for Menneskeheden. Vi vil bedre forstå platformen for Theosophical Society hvis vi betragter grundlaget hvor på dens Grundlæggere baserede deres proklamationer om Universelt Broderskab, og derefter observere hvordan det Society som de dannede betræber sig på at realisere dette ideal.

En af Grundlæggerne i Society var blevet oplært i den mest noble og ophøjede af skoler af Østlig Visdom, i hvis lære doktrinen om alle Væsners essentielle enhed har den første, mest fremtrædende plads. Betragtede al "adskilthed", al bevidsthed som adskilt fra det store hele, som en illusion, så fører denne filosofi, især hvis den reelt realiseres som en serie af fakta i bevidsthed, naturligt den studerende til at søge hans grundlæggende Enhed med Alt som hans første formål.

De andre Grundlæggere var af vestlig uddannelse, de mest aktive og fremtrædende var mennesker som betragtede den materialistiske videnskabs disintegrerende indflydelse med den yderste bekymring, og som oprigtigt søgte metoder med henblik på at bekæmpe dens fremskridt. De lærte lektien fra historien og så at Religion uddøde via religioner, hvis antal, forskelle, og eksklusive påstande med hensyn til besiddelse af Sandhed de mest oplyste mennesker væmmedes ved, og forårsagede dem at føle at selve denne konflikt mellem trosretninger, sekter, kirker, og dogmer i sig selv var nok bevis på at Sandhed ikke dvælede iblandt dem. Historien viser at ingen krige har været så bitre som dem udkæmpet i Religionens navn, at ingen sag har haft større tendens til at adskille menneske fra menneske og folk fra folk end forskellen i trosretning: til sidst, at ingen større

forhindring har hæmmet eftersøgningen efter sandhed end dogmatisk teologi, uanset i Pagansk oldtid eller Kristne tider.

Ud fra associeringen af disse to linjer af tankegange opstod undfangelsen af Society hvis hovedhjørnesten burde være Enhed, et Society som burde transcendere enhver begrænsning som menneskelig selviskhed og tåbelighed har pålagt menneskelig tænkning, et Society som bør søge at forene alle mennesker i fælles eftersøgning efter Sandhed, ved at afvise alle dogmer, al sekterisme, bestræbende sig på at blotlægge livets enhed og således gøre Religion redningen, i stedet for bødlen, for menneskeheden.

Fra dette standpunkt, blev Menneskehedens Broderskab set som en *åndelig* sandhed af Grundlæggerne, Naturens reelle virkelighed: og på dette grundlag baserede de deres deklaration af Society's formål, og etablerede det som klippen hvor på deres forening blev grundlagt.

Selv som et sådant togsæt af tanker som dette har guidet Grundlæggerne af T.S., så er hverken deres konklusioner ej heller deres ræsonnerings-proces det mindste bindende for noget menneske som måtte blive medlem af det Society som de grundlagde. Alligevel, så bestemte denne opfattelse om Menneskets Broderskab som en primær *Åndelig* sandhed valget af dets Andet og Tredje Formål. For realiseringen af en åndelig sandhed i Naturen kunne bedst blive opnået gennem intellektuelt studie og vækst, og derfor har lederne i T.S. altid været engageret i mental mere end i fysisk filantropi. Således er det med det samme indlysende at opgaven, der skal udføres af Society var at fjerne religiøse og sekteriske forskelle, at vise og påvise den grundlæggende enhed og identitet i alle trosretninger. Nu var Grundlæggeren igennem hvem den virkelige inspiration af arbejdet kom, i løbet af sine studier blevet opmærksom på, eksistensen af et mængde af viden, et videnskabelig, sammenhængende, og påvist system af fakta i naturen, som dannede grundlaget, hvorpå de forskellige verdens-religioner oprindeligt var blevet bygget. For det må ikke glemmes at enhver religion som er dens navn værdig hævder at være, og i større eller mindre grad, er en påstand om *fakta* i naturen, lige så virkelige og langt mere vigtige, fordi de er mere vidt-rækkende, end de som kommer ind under fysisk videnskabs ansvarsområde. Yderligere, så var hun i en position med hensyn til i stort omfang at assistere med at bevise eksistensen af dette fælles grundlag og med at fremvise dets sammenhængskraft, dets logiske moralske kvaliteter, og dets overensstemmelse med al vores eksperimentel viden om verdenen omkring os. Således var opgaven ikke en utopisk bestræbelse, men en praktisk udførelse, hvis mål var tydelig for hendes øjne og hvis materialer lå parat for hendes hånd. Og ud over dette, så var Grundlæggerne i stand til at regne med den aktive assistance fra mange dygtige og lærde mennesker fra forskellige nationaliteter. Deraf valget af det Andet Formål i T.S., studiet af gamle religioner, litteraturer og filosofier, især de fra de Aryanske etniske grupper, med henblik på at påvise den grundlæggende identitet i alle religioner.

Vigtigheden af dette arbejde som et middel til at udbrede broderlig følelse mellem mennesker er umiddelbart indlysende. Stor forvirring har hersket over hele verden, men især i Vesten, mellem etikken for *adfærd* og etikken for *tro*. Mennesket var blevet vænnet til at betragte de som adskilte sig fra dem selv i religiøs tro som moralsk kriminelle. Det forekom, sandelig, for mange, og forekommer stadigvæk, som en langt mere afskyelig forbrydelse at benægte Jesus's eksklusive guddommelighed end at myrde, stjæle, undertrykke, eller begå de mest frygtelige overtrædelser imod den moralske lov. Yderligere, så resulterede den snævre opfattelse som næsten universelt blev varetaget i Vesten, kombineret med denne forvirring i tænkningen, ikke kun i krige og forfølgelser, men tilvejebragte en rig og frugtbar jord med henblik på væksten af menneskelig selviskhed, og udviklingen af dens værste lidenskaber under dække af religiøs iver. Mennesker blev opmuntret til at bedrage sig selv, at ignorere den sandhed at der ikke er nogen iboende forskel mellem had, hævn og grusomhed når den praktiseres i religionens navn, og de samme lidenskaber når de hengives til med henblik på personlig tilfredsstillelse.

Hvis mennesker, derefter kunne bringes til højere, mere åndelige, og, frem for alt, mere sande opfattelser af Religion som den Universelle Sandhed, opfattet af enhver enkeltperson under forskellige aspekter, så er det klart at en af de mest produktive årsager til had, strid, og adskillelse ville blive udjævnet til fordel for væksten af broderlig følelse gennem alle afdelinger i den menneskelige race.

Ved at beskæftige sig med relationen af det Andet Formål i Society til det Første, mens jeg kun kort har indikeret ræsonnerings-linjen som umiddelbart kan udarbejdes og udvides af enhver for sig selv, så har jeg tillid til, at nok er blevet sagt for at påvise den nære relation, og at vise at det Andet Formål er en af de mest vigtige og hensigtsmæssige metoder hvor ved realiseringen af det Første kan forsøges udført.

Ved at foretage det samme forsøg med hensyn til det Tredje Formål, "studiet af naturens uforklarede love og menneskets psykiske kræfter", så vil en i nogen grad mere fyldig behandling af emnet være nødvendig, især da en forbindelse i dette tilfælde hverken er så tydelig, ej heller er det blevet fokuseret meget på eller forklaret i den nuværende litteratur, så vil jeg først tage relationen for vores Tredje Formål til det Første gennem det Andet, og derefter betragte dets direkte indflydelse på det Første.

Religion har, i alle dens aspekter, hidtil især i Vesten, næsten fuldstændigt været et spørgsmål om tro, enten traditionelt eller baseret på individuel oplevelse. Intellectet, og især de observerende sanser, havde ikke frit spil, og som konsekvens heraf er der meget lidt solid, videnskabeligt påvist grundarbejde til at støtte den enorme overbygning som udgør de forskellige trosretninger som nu følges af mennesker. Men vi er påbegyndt en tid hvor Fornuft er blevet magtfuld og forlanger at emotionelle og intuitive opfattelser som hidtil har været mere eller mindre blindt godtaget, skal baseres på og være i overensstemmelse med observerede fakta. Det er området for Fysisk Videnskab at optegne og klassificere fakta i den fysiske verden, og at bygge generaliseringer ved hjælp af dem, som når de bliver fuldt ud etableret, vi så kalder "Naturens love". Det skulle være Religionens område at udføre den samme opgave for disse andre planer for væren som transcenderer området for vores fysiske sanser. Men i både Religion og Videnskab må der ligeligt være et grundlag for observerede fakta; og, i begge, skal generaliseringerne som nås være i overensstemmelse med Fornuftens love.

Hvis vi, derfor, godtager eksistensen af planer for væren og bevidsthed anderledes end den fysiske, så er det klart at deres undersøgelse og observation er essentiel for opdagelsen af religiøs sandhed. Men det nødvendiggør et passende observations instrument at udføre disse undersøgelser, som kun kan findes i mennesket selv, og ved udviklingen af kræfter og evner som endnu er latente i majoriteten af menneskeheden. At sådanne kræfter og evner virkelig eksisterer angives i den allerhøjeste grad som sandsynligt ved den konsekvente og overensstemmende optegnelse om at abnormt udviklede enkeltpersoner har eksisteret i alle perioder i verdenshistorien, en optegnelse som i vores egen tid bekræftes og underbygges ved gentagen og omhyggelig observation.

Derfor er det Tredje Formål en nødvendig følge af det Andet en uundværlig metode med henblik på dets erhvervelse, og derfor en indirekte, men ikke desto mindre vitalt vigtig, hjælp med henblik på realiseringen af det Første.

Men mere end dette. Vi håber på at vise at vores Første og Tredje Formål hver af dem er det nødvendige supplement for den anden: at Universelt Broderskab kun kan *realiseres* ved og gennem den psykiske og åndelige udvikling af enkeltpersonen, mens anstrengelsen for at realisere dette samme ideal for Broderskab, i sig selv danner den mest kraftfulde og effektive metode med henblik på at tilvejebringe denne indre vækst – nej, at al sand åndelig vækst involverer og har tendens hen mod realiseringen af dette sublime mål for menneskelige bestræbelse.

Men, det er tydeligt at alle menneskelige væsner ikke har et fælles sammenhold, fysisk talt, undtagen i en meget løs brug af ordet. For derfor, at bevise realiteten af Universel Broderskab som en åndelig sandhed i naturen, så må vi først påvise at mennesket besidder metoderne til at udforske andre planer af natur end de for groft stof. Med andre ord, så må det påvises at menneskelig bevidsthed kan operere uafhængigt af den fysiske organisme. Denne sandhed, er imidlertid blevet rigeligt bevist ved eksperimentel efterforskning, både i oldtiden og i vores egen tid, især indenfor området for mesmerisme, nu gen-døbt hypnose. Disse observationer viser yderligere at rækkevidden af opfattelse og aktiviteten i menneskelig bevidsthed forøges i proportion efterhånden som den fysiske organisme nærmer sig en tilstand af *fuldkommen* inaktivitet nært lignende reel død.

Fra betragtningen af forandringerne som vores bevidsthed normalt undergår i løbet af drømme og dyb søvn, så vel som fra lyset kastet på forskellige omhyggeligt observeret tilfælde med abnorme forandringer og variationer i bevidsthed, så er nu de følgende generelle konklusioner blev udledt, ved streng videnskabelig ræsonnement, med hensyn karakteristikaene i menneskelig bevidsthed.

1. Bevidstheden i ethvert menneske er ethvert øjeblik begrænset ved hans "tærskel for opfattelse".*
2. Men, hans potentielle bevidsthed transcenderer umådeligt den således begrænsede definerede sfære, som han alene normalt er bevidst om i hans vågne timer.

Denne "tærskel" er imidlertid, modtagelig for meget brede svingninger, og kan skubbes så meget tilbage at mennesket i hans bevidsthed kan omfavne en meget stor del af det som transcenderer hans fysiske opfattelser. †

I denne skiften af tærsklen for bevidsthed ligger muligheden for al psykisk udvikling. For, med Teosofisk ordformulering, så udgør den begrænsede sfære af bevidsthed afgrænset af tærsklen for indtryk det som kaldes "personligheden", mens det bredere område af bevidsthed som (for os) ligger på den anden side af denne tærskel er "individualiteten". Hvis, vi nu søger den årsag som bestemmer denne begrænsning, så vil vi finde frem til at den ligger i det faktum at vores interesse, vores opmærksomhed, normalt er centreret stort set eller

---

* Fodnote: Da udtrykket "tærskel for opfattelse" sandsynligvis vil være ny for de fleste medlemmer af Society, så kan en kort forklaring være ønskelig. Det er en meget fastlagt sandhed at enhver stimulering behøver en vis grad af intensitet for at påvirke bevidstheden så vi opfatter den. Nu kan intensiteten eller stimulansen som således er nødvendig variere i forskellige tilstande af organismen og med forskellige grader af mental optagethed og absorption. Hvis man, for eksempel, er dybt opslugt af en bog, så vil det nødvendiggøre en meget højere melding at få ham til at høre efter, end når sindet ikke er engageret på denne måde. Graden af intensitet som enhver given stimulering må nå frem til for at påvirke vores bevidsthed, bestemmer hvilken stimuli vi bevidst vil opfatte og hvad vi vil forblive uvidende om. Ved at generalisere denne sandhed, så vil vi se, at blandt alle stimuli som rammer vores bevidsthed, så vil kun de som opnår en vis grad af intensitet indvirke på bevidst opfattelse, som således danner grænse-linjen for vores opfattelsesområde. Denne grænse er "tærsklen for opfattelse" eller "tærsklen for sansning". Den adskiller, så at sige, det oplyste område, eller området for vores opfattelser, fra det som er "udenfor", eller, som vi normalt formulerer det, "udenfor os selv". Rækkevidden af det oplyste område, varierer selvfølgelig enormt i forskellige personer. Et menneske kan være fuldkomment ligeglad med alle de højere og mere subtile stimuli, som vi kalder følelser af moral, intellektuelle, og artistisk skønhed og renhed; eller han opfatter den måske kun svagt, så de fejler i at indvirke med nogen ivrig eller levende opfattelse i ham. Denne opfattelse er en meget frugtbar en, og kan udarbejdes i mange retninger, med det resultat at kaste meget lys på faktaene i vores daglige liv og oplevelse.

† Med henblik på detaljeret bevis se Dr. Carl du Prel's *Philosophy of Mysticism*.

helt på det fysiske plan, området for vores bevidsthed er fuldkommen optaget af de magtfulde og levende stimuli som når os gennem veje for fysiske indtryk, eller som opstår i forbindelse derved på de emotionelle og mentale planer. Men i visse abnorme tilstande, uanset de er indgivet ved mesmerisk aktivitet fra en anden eller ved viljes-kraft fra individet selv, så finder vi frem til at den transcendentale bevidsthed, eller individualitet, manifesterer sig selv på det fysiske plan. I sådanne tilfælde er det opdaget at den begrænsede bevidsthed, eller personlighed, behandles af det højere Ego som noget fremmed forhold til det selv, blot som et tilfældig fase i dens egen udvikling. Men det er lige nøjagtig denne begrænsede bevidsthed, eller personligheden (som på sådanne tidspunkter forsvinder fra synsfeltet), som frembringer følelsen i os, af at vi hver af os er adskilte fra alle vores medmennesker. For følelsen, bevidstheden, af "selv" er begrænset (sådan som vi kender det) til det oplyste område indenfor tærsklen af bevidsthed, fordi den alene er konstant og levende til stede for os. Analogi kan hjælpe os med at begribe denne ide mere klart. Det er en fælles oplevelse at et menneske identificerer "sig selv" med hans mest ivrige og levende følelse eller interesse, og dette er det som sker med hensyn til det generelle område for personlig bevidsthed. Mennesket identificerer "sig selv" med det som konstant og levende er til stede foran ham, dvs., med det oplyste område indenfor hans tærskel for opfattelse. Yderligere, så skyldes vores instinktive tro på eksistensen og virkeligheden af en "verden udenfor" den kendsgerning at alle stimuli som når vores bevidsthed oven fra denne tærskel, for os naturligt synes at komme til os "udenfor" os selv, fordi det som vi oplever som "selv", er, som vi har set det, kun det oplyste område indenfor denne afgrænsede linje.

Yderligere, finder vi frem til at i proportion med at tærsklen af bevidsthed skubbes tilbage, lige så bliver følelse af adskilthed formindsket; og den samme lov kan blive sporet helt op gennem ethvert stadie af vækst og udvikling, mentalt, emotionelt, og psykisk. Derfor kan vi generelt hævde at udvidelsen af området for vores bevidsthed går hånd-i-hånd med afkoblingen af vores interesser og opmærksomhed fra det fysiske plan, og fra følelserne og indtrykkene som danner personlighedens indhold.

Nu er det med det samme indlysende at den virkelige forhindring som forhindrer vores realisering af Universelt Broderskab lige nøjagtig er denne følelse af adskilthed, og vi har lige set, at i proportion med at vi gror og udvikles psykisk så har denne følelse en tendens til at forsvinde. Det er således tydeligt at studiet og undersøgelsen af de latente psykiske evner i mennesket har tendens hen mod realiseringen af det Første Formål i T.S.

Efterhånden som vi skubber grænsen tilbage og udvider området for vores bevidsthed, så gror vores "selv" og udvider sig i den samme proportion, ind til den, når vi således har udvidet vores cirkel af interesser og fjernet vores tærskel for bevidsthed tilbage så den omfavner Universet, til sidst derefter, med ordene fra *The Light of Asia*, "Universet gror Jeg", "dugdråben glider ned i det skinnende hav", Nirvana opnås, ikke ved tilintetgørelse af individualiteten, men ved dens ekspansion ind til den omfavner alt.

Dette emne kan også betragtes fra en anden synsvinkel. Alle stimuli som når vores bevidsthed er i "virkeligheden former for vibrationer, mere subtile eller grovere, mere eller mindre hurtige, og finder sted i medier, grovere eller mere æteriske, sådan som tilfældet måtte være. Generelt, jo hurtigere vibrationen er og jo mere subtilt mediet er det sker i, jo højere – det vil sige, desto mere åndeligt – er den akkompagnerende bevidsthed. Nu vil vi begribe at enten grovere eller mere subtile vibrationer i overensstemmelse med vores interesser og opmærksomhed er centreret om materielle eller åndelige ting, på én pol eller den anden for den ene Virkelighed. Det er derfor klart, at mens vores opmærksomhed er optaget, og vores bevidsthed fyldt med fysiske ting, så kan vi ikke klart og levende erkende åndelige ting. Men kendetegnet for Ånd er universalitet: den er alt-gennemtrængende. Jo mere vores opfattelser derfor nærmer sig det åndelige plan, jo mere må vi blive et med det som er alt-gennemtrængende, fordi for at blive klar over åndelige ting så må vi respondere på de højere vibrationer på dette plan. For således at opnå den indre udvikling udpeget i

vores Tredje Formål, så må vi i bogstavelig sandhed søge at afstemme os selv med hensyn til at "glædes som respons på ethvert suk og tanke fra alt som lever og ånder".

Således, er Universelt Broderskab ikke kun hovedhjørnestenen i Theosophical Society, men bogstaveligt essensen af dets Andet og Tredje Formål – den liv-givende ånd i dem alle. Uden dette storslåede og sublime ideal, så ville studiet af gamle religioner, videnskaber, og filosofier tabe dets mest noble og reneste charme. Uden det, så ville forfølgelsen af det Tredje Formål enten være helt meningsløst eller, hvis det i nogen grad er succesfuldt, så ville det føre til de mest katastrofale konsekvenser, som vidne til den kriminelle brug som de nyligt genopdagede kræfter for hypnose allerede har været anvendt til. Uden sådant et mål at stræbe efter, sådant et ophøjet formål til at animere os, så ville vores tankes gavmildhed snart blive formålsløs licens, vores anstrengelser med hensyn til at studere Visdoms Religionen ville snart ophøre med dannelsen af en ny sekt, livet ville uddø omkring os, og Theosophical Society ville enten smuldre til støv eller forblive et frossent og livløst legeme, indesluttet i Dogmatismens is.